

Tisztelt Emlékező Közönség!

Október gyászos 6. napja talán a legmagasztosabb nemzeti emlékezet évfordulója. Nemzetünknek tartást, lelkünknek erőt kell adjon, hogy ma emlékezünk az 1849.augusztus 22-én felakasztott **Ormai Norbert** ezredesre, az október 6-án agyonlőtt **Kiss Ernő** altábornagyra, **Desseffy Arisztid** és **Schweidel József** honvéd tábornokokra, **Lázár Vilmos** ezredesre, ...

..... ugyanezen a gyászos napon felakasztott **Aulich Lajos, Damjanich János, Knezic Károly, Láhner György, Leiningen-Westerburg Károly, Nagysándor József, Poeltenberg Ernő, Török Ignác és Vécsey Károly** tábornokokra, illetve ma emékezünk kegyelettel a Pesten kivégzett **Batthyány Lajos** miniszterelnökre,és az ugyancsak Aradon október 25-én agyonlőtt **Kazinczy Lajos** huszár ezredesre, és a börtönben megtévelyodott **Lenkey János** tábornokra.

Nem véletlen, hogy felsoroltam a neveket! Egykor hazánkban nem járhatta ki a négy elemít egyetlen diák sem, aki nem tudta fejből felsorolni az „aradi tizenhármakat”, ma pedig egyetemet végezhetnek tömegesen úgy magyar fiatalok, akik nemhogy mind a 13-at, de még egy vértanú nevét sem ismerik. Nem beszélve az áldozatok neveinek helyes leírásáról!

Éppen az elmúlt hétvégén „tarka Magyarországról” álmodozó budapesti felvonulásról kaptunk híreket, amelyből valahogy kimaradt a színek közül három. A piros, a fehér, meg a zöld, ebben a sorrendben, pedig nemzeti azonosságtudat nélkül nem lehet biztosan tájékozódni a nagyvilágban sem.

Nem leszünk befogadóbbak, a divatos idegen szóval toleránsabbak, ha nem ismerjük önmagunk nemzeti gyökereit. Hamis sulykolás az, ami a sajtóban nap, mint nap olvasható: aki büszke fajtájára és viseli annak jelképeit, az nem lehet más, mint szélsőséges, rasszista és kirekesztő! Éppen az enged terepet a nemzeti hovatartozás szélsőséges megvallásának, hogy nincs ma az egészséges nemzeti öntudat megéléséhez kellő élettér hazánkban. Németh László szavával „benszülettként” tekintünk körbe saját országunkban: riasztanak a tömeges nemzetellenes megnyilvánulások, és megijesztenek a nemzeti önbecsülést az erőszakkal összekapcsoló csoportok és szervezetek fellépése.

Október 6.-a a legmagasztosabb, és legszívszorítóbb pillanatok egyike ezeréves történelmünkben. A szívünket megremegtető emlékek közül kettőt kiragadva:

- A magyar seregek világosi házigazdája, Bohusné Szógyényi Antónia, magyaroktól és románoktól egyaránt nagyrabecsült asszony a következőképpen emlékezik a világosi fegyverletételre induló menetről: „.....**Leírhatatlan,fájdalmas, szívszaggató volt a búcsú a tábornokoktól és tisztektől. ....Elmondhatom, hogy kevés hely van a földön, hol annyi férfiköny elhullott, mint ekkor Világoson. Sok fájdalmas csalódás, sok szomorú esemény emléke vonul át életemen, de mindnyája közt sohasem éreztem kínzóbb, mélyebb fájdalmat, mint mikor e bús halottas menetet, egy sírba induló hős nemzet halotti kíséretét néztem”.**

- ....de nem kevésbé felemelő, és büszkeségre, nemzeti önbecsülésre okot adó az a lélekben megnyugvó, önmagával és a nagyvilággal megbékélő méltóság, ahogy a halálraítélt tábornokok várakoztak földi pályafutásuk beteljesedésére. A hiteles emlékezés alapján a papok már október 6-án hajnali kettő és három között megérkeztek. A legtöbben ébren voltak: Aulich Horatius verseit olvasgatta az asztalra kirakott feszület két oldalán álló gyertya fényénél, Török várépítésről szóló szakkönyvet tanulmányozott, Láhner fuvolázott és a haldokló Edgar búcsúáriáját játszotta Donizetti Lammermoori Luciájából, Desseffwy pedig nyugodt lelkiismerete bizonyítékaként jóízűen aludt.....
- .....a hazáért búcsúleveleket pedig nehéz megindultság nélkül olvasni, hiszen ők is –a névtelen honvéd hősök sorsával párhuzamosan- nemcsak hazát, hanem házat, asszonyt és gyermekeket, rangot, birtokot, azaz mindent veszítettek... Leiningen levelének egy sorát kiemelve: **„Éppen most szenvedtek ki négyen közülünk, még visszhangoznak a lövések szívemben”.**

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Elnézést kérek hogy nemzeti gyásznapunkról drámai színekkel tisztelgek beszédemben, de arra szerettem volna rávilágítani, kevés nemzet lehet emelkedettebb az októberi emlékezet óráiban, mint a magyar. Történelmünkben éppen októberben két olyan dátum van, amelyben nyugodtan mondhatjuk, a vesztesek váltak győztesekké és az áldozatok csontjaikkal világitottak a nemzeti felemelkedés jövőjébe.

Végezetül azon a keserűségen túl, hogy nem kapja meg méltó helyét a nemzeti gondolat sem a hazai politikai közgondolkodásban, sem mindennapjainkban, az aradi gyásznapi elemi erővel mutatja meg a Kárpát-medence népeinek közös sorsát, hiszen az áldozatok között volt aki például nem is tudott magyarul ....

Tehát „szlotás” hétköznapjainkban ne feledjük, mi ezer esztendőn keresztül nemcsak magyarságunkért, hanem valamennyi itt élő „tejtestvér” népért hullattuk a vérünket, és nem lehet más út, mint annak felismerése, egymásra vagyunk utalva. Ehhez nekünk többet kell tudnunk a velünk élő kárpát-medencei népekről, oktatásunkba bele kell építenünk e népek történelmét, ugyanakkor határozottan követelnünk kell, hogy rólunk, magyarokról az igazat oktassák, mert Tamási Áron szavaival **„... az igazságot is meg lehet szokni.”**

Végezetül az aradi bitófánál keserűbb sorsot, a hosszú életet megélő Görgey szavaival búcsúzom:

„...mit Istennek megfejtethetlen végzése reánk fog mérni, túrni fogjuk férfias elszántsággal, s az öntudat azon boldogító reményében, hogy az igaz ügy örökre veszve nem lehet!”

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!